

Štev. 1. Leto 3.

Izhaja dvakrat na mesec.
Naročnina četrletno 12 dinarjev.Uredništvo in upravnništvo:
Ljubljana, Karla Marksa trg 2 (prej Turjaški
trg), kamor naj se tudi pošiljajo rokopisi.**Svoje pravice bodo uveljavili železničarji le z združeno močjo. Zavedajte se tega, trpini in organizirajte se vsi v USŽJ**

Bil je pripovednik, ki je pripovedoval:

— Nekoč se je Človek vzdignil in šel na potovanje. Hodil je po ravninah in planinah, povsod kjer je le mogla stopati njegova noga. Tako ga je peljala pot tudi preko gorovja. Prišel je v sotesko, kjer je ležala na cesti, vodeči v klanec, težka skala. Ko je Človek prišel do te skale, je videl, da mu zapira pot. Oziral se je, kje bi se je mogel izogniti, da nadaljuje svoje potovanje, a nikjer ni videl izhoda. Ogromna skala, malone cel hrib, je zapirala cesto in vsak prehod naprej.

Ko je Človek videl, da se ni mogoče izogniti skali, ne na levo, ne na desno, niti je preplezati, je spoznal, da mora skalo odstraniti. In lotil se je z vsemi svojimi močmi, da jo odrine, ali vsaj toliko premakne, da bi se dalo zmuzniti mimo. Trudil se je in delal in se upiral, a zaman. Skala je ležala nepremično in se ni niti zganila pod napori Človeka.

Utrujen je prenehal popotnik in uvidel, da je zaman njegov trud. Njegove moči so bile preslabe, da bi skalo vsaj zganile, nekoliko premaknile, kaj šele odvalile.

Ko je spoznal svojo nemoč, se je ves utrujen in žalosten vsedel na tla in dolotil se ga je strah.

In je dejal:

»Kaj se bo zgodilo z menoj, ko pride noč in me zasači v osamljenosti? Nimam hrane, nimam prenočišča. Divje zveri se pa bodo pojavljale, iskajoč svoj plen.«

In ko so bili vsi njegovi možgani prepojeni te strašne slike, je prišel nek drug popotnik in hotel mimo. Ko pa je videl, da mu skala zapira pot, je poskusil, da jo odstrani. Mučil se je na vso moč, a skala se ni niti zganila. Njegov napor je bil zaman. Molče se vsede na tla in obupno skloni svojo glavo . . .

Prihajali so drugi popotniki. Eden za drugim so prihajali in hoteli dalje, ali skala na ozki cesti jim je zapirala pot. Vsak se je loteval, da jo odvali, se trudil; a ves utrujen je spoznal, da je njegova moč preslaba, da skalo odmakne. Žalostno so stali pred skalo in polaščali se jih je močan strah.

Pa je rekel eden, da bi prekinil molk:

»Močne so moje mišice in na mojem potovanju se mi je še vedno posrečilo, da sem premagal ovire. Ali ta ovira, ta skala je ogromna. Moja moč ji ni kos.«

Pa je rekel drugi:

»Poskusil bom še enkrat, da jo premaknem.«

Ko je to izrekel, se je krepko uprl v skalo. Njegove mišice so vzvalovale. Žile so se napele. Prsi so se vzbočile. Noge so postale kakor struje.

Vsi drugi so gledali in v srcu želeli, da se mu posreči odvaliti skalo. Zakaj vsem bi to bilo v korist in vsi bi lahko šli dalje.

Ali skala je ležala nepremično.

Onemogel je povsod Človek roke in žalostno vzdihnil:

»Ni mogoče!«

Za trenutek se je lotil dela drugi. Tudi njegov napor je bil zaman. Noč pa se je bližala in z njo nočne zveri, iskajoč si plen.

Še mnogi od zbranih popotnikov se je loteval, da odvali skalo in želje vseh so ga spremljale. Vendar se ni nobenemu posrečilo odmakniti skale.

Tako se je zbrala že cela množica popotnikov, zakaj vsak hip je prikorakal novi.

In ko je naraščal v njih prsih obup, ko so se nekateri že obračali, da se vrnejo po potu nazaj, od koder so prišli, pripravljeni odreči se svojem hrepenenju, videti nove kraje, se je oglasil nekdo iz množice in dejal:

V MNOŽICI JE MOČ!

»Sotrpini! Molimo k našemu Bogu, ki prebiva v nebesih in vidi našo bedo. Prosimo svojega Boga, naj se nas usmili radi naše slabosti in naj nam odvali to skalo s ceste, ki nam zapira pot.«

In vsi so poklekli in vroče molili k Bogu, ki prebiva v nebesih, da se jih usmili in odstrani skalo.

Ali skala je ostala nepremična in ni se zganila.

Pa so gledali vsi in jeza jim je žarela v očeh:

»Bog noče uslišati naše molitve,« so rekli. »Njemu je v zabavo, da gleda, kako se mučimo in kako trpimo.«

Nekdo pa je rekel:

»Gotovo je kdo med nami, ki je velik grešnik. In Bog nas vse kaznuje radi tega grešnika. Naj gre oni izmed nas, ki ima

tak greh, nazaj, da nas bo Bog uslišal!«

Ali nikdo se ni odstranil, ker nikdo ni hotel priznati, da je grešnik.

Izmučeni so stopali ob skali, se je dotikali, jo suvali. Skala pa je ležala nepremično. In vsak, ki se je je dotaknil, je čutil, da je mrzla; vsak, ki jo je sunil, je spoznal, da je trda, zakaj bolno ga je njen sunek udaril nazaj.

Tedaj pa je vstal nekdo izmed potnikov in zaklical:

»Sotrpini! Kakšni ljudje smo mi. Vsak izmed nas se je trudil, da odvali skalo. Vsak izmed nas je občutil, da je preslab. Kdor se je v njo zaletel, je čutil bolečine, skala pa se ni zganila. K Bogu smo se obračali, proseč ga, naj on skalo odvali. Ali skala je stala nepremaknjena in stoji sedaj še pred nami. Zapira nam pot in nam ne dovoli iti naprej. In ostati bomo morali pred njo vekomaj, ali pa se vrniti nazaj, če je ne odstranimo.

Da bi čakali na kako pomoč, ki nam bi skalo odvalila, je zaman misliti. Nikdo nam tega ne bo storil, ker smo videli, da noče niti Bog skale odvaliti.

Sotrpini! To mi je vzbudilo misel. Vsak od nas ima svojo moč. Združimo to moč posameznika v skupno moč, da vidimo, ali je skala tudi skupni moči kos. Vsi, kar nas je in ki nam gre pot naprej, se združimo kakor eden, lotimo se skale. Poskusimo, zakaj naša združena moč je mogočna! Mi sami, združeni, moramo biti svoja pomoč!«

In vsi so vstali in vsi so se uprli v skalo z vsemi močmi.

In glejte, skala se je zganila. Še bolj so pritisnili in skala je bila s ceste odvaljena.

Pot je bila svobodna za vsakega potnika in moč skale je skoprnela pred skupno močjo popotnikov.

»Poglejte,« je rekel nekdo od njih, ko so stali na svobodni poti. »Posamezniki je nismo zmogli. Molitev k Bogu je ni odstranila. Ko smo pa naše moči združili in nastopili, pa ni vzdržala. Naša pot je svobodna. Svobodna je z našo združeno močjo. Mi sami, s svojo združeno močjo, smo kovači svoje usode.«

In vsi so bili veseli in pónosni na to spoznanje ter potovali dalje. —

— Kaj pomeni ta zgodba, — je rekel pripovednik. In je razložil:

— Množica popotnikov, to je proletariat. Cesta, po kateri potujejo, je življenje. Skala, to je beda in trpljenje, izkoriščevalec delovne sile proletariata, ki posamezniku stopa na cesto in mu jo zapira ob vsakem koraku, to je, mu pije kri in moč.

Nikdo ne more premakniti in odvaliti skale sam. Ali onim, ki potujejo isto pot in so organizirani, ni nobena zapreka močna dovolj, da bi je ne odstranili. Zakaj moč organiziranih, moč organizacije je tako močna, da premaga vsako oviro. —

Oni so odstranili z združeno močjo tisto skalo, ki jim je zapirala cesto. In njih pot je šla kvišku — k svobodi in zmagi.

Naredimo tudi mi tako!

(Po stari francoski pripovedki.)

